

KACOR KIRÁLY

Volt egyszer egy szegény özvegyasszony, s annak volt egy macskája. Ez a macska olyan kajtár, olyan falánk volt, hogy minden fazékba, minden lábasba beleütötte az orrát. A szegény asszony megelégtelte a macska kajtárságát, s egyszer, mikor a macska a tejeslábast egészen kiürítette, fogta a seprűt, jól megverte, s mondta neki:

- Kitakarodj a házamból, fel is út, le is út, többet ide be ne tedd a lábadat!

No, szegény macska mehetett világgá. Elindult nagy búsan, kiment a faluból, bódorgott erre-arra, mindenfelé, aztán egy hídhöz ért, ott leült, s dorombolt magában nagy búsan. Amint ott üldögélne, látja, hogy ott üldögél egy róka is. Szépen odasettenkedik, s elkezd a róka farkával játszani. Megijed a róka, visszafordul, nézi a macskát, nem tudja elgondolni, mi az isten teremtménye lehet, ilyen állatot még nem látott. Visszahőköl egy kicsit, de vissza a macska is, mert még ő sem látott rókat világon való életében. Mind a kettő megijedt a másiktól.

No, hanem mégis a róka szólalt meg először. Kérdi a macskától nagy szepegeve:

- Ki légyen az úr?

"Ahá! - gondolja magában a macska. - Úgy látszik, fél tőlem."

Mindjárt nekibátorodott, s mondotta is nagy büszkén:

- Mit, hát te nem ismersz engem? Tudd meg, hogy én Kacor király vagyok. Nincs az az állat, aki ne félne éntőlem.

- Ejnye, ejnye - mondotta a róka -, igazán szégyellem, hogy még a híredet sem hallottam.

Egyszeribe meghívta nagy tisztelettel Kacor királyt: legyen szerencséje, látogassa meg az ő szegény házánál, lesz tyúkhús, récehús, lúdhús vacsorára, s minden, ami kitelik tőle.

- Jól van - mondotta Kacor király -, hát elmegyek veled.

Elmennek a róka házába, de bezzeg a róka sürgött-forgott, felvetette a konyhát, sültött mindenféle pompás pecsenyét, kínálta Kacor királyt:

- Egyék felséged, egyék, ne éhezzék, mint otthon.

Mikor aztán az ebédnek vége volt, ágyat vetett Kacor királynak, puha ágyat, s Kacor király meghagyta, hogy csend legyen a háznál, nehogy valaki megháborítsa az ő nyugodalmában. Kiment a róka a háza elé, ott járt fel s alá, vigyázott, nehogy valaki bemenjen, de még a háza felé se közelítsen.

Egyszer jön arra egy nyúl, s a róka már messziről rákiáltott:

- Szaladj innét, te szerencsétlen, nem tudod, hogy nálam alszik Kacor király? Ha felébreszted, vége az életednek!

Hiszen egyéb sem kellett a nyúlnak, uccu neki, szaladt árkon-bokron által, mintha szemét vették volna. Amint szaladt, szembejő vele egy medve, s kérdi:

- Hát te hova szaladsz, talán bizony a kopók kergetnek?

- Jaj, ne is kérdezze, medve bátyámuram! A róka koma háza előtt jöttem el, s azt mondta róka koma, hogy szaladjak, mert Kacor király van nála szálláson, s ha felébresztem, vége az életemnek.

- Hm, hm - mondja a medve -, na hallod-e, öcsém, sok országot s világot bejártam, de Kacor királynak még a színét sem láttam, de még a hírét sem hallottam. No, csak azért is meglátogatom róka komát, hadd lám, ki az a Kacor király!

Elmegy a medve róka komához, s hát, róka koma még mindig ott jár-kel a háza előtt, s amint meglátja a medvét, kiált neki:

- Jaj, lelkem medve komám, ne jöjjön erre, mert ha Kacor királyt felébreszti, vége az életének, vége az enyimnek is!

De bezzeg megijedt a medve is, megfordult, s futott keresztül az erdőn, mintha szemét vették volna, meg sem állott, míg a nyulat utol nem érte. Hát mire odaért, ott voltak a nyúl körül mindenféle állatok, szárnyasok és szárnyatlanok. A nyúl beszélt nekik Kacor királyról, s az állatok rémüldöztek.

- Jaj, Istenem, mi lesz velünk, ha Kacor király felébred, s elindul az erdőben?!

Volt ott mindenféle állat: farkas, szarvas, őz, varjú, sas, holló, s mind szörnyen meg voltak ijedve, nem tudták, hogy mit csináljanak. Azt mondta egyszer a nyúl:

- Mondok én valamit. Álljunk össze, ahányan vagyunk, csináljunk nagy vacsorát, s hívjuk meg Kacor királyt; ha róka komához eljött vacsorára, eljön mihozzánk is.

- Biz az jó lesz - mondotta a varjú -, én, ha megbíztok bennem, elmegyek róka komához, s meghívom Kacor király őfelségét.

Bezzeg hogy megbízták, hogyne bízták volna, hadd menjen a varjú. Elmegy a varjú róka komához, köszön illendőképpen, mondja, hogy mi jóban jár.

- Jól van - mondja róka koma -, mindjárt bemegyek, megnézem, hogy felébredt-e, s elémondom a kívánságotokat.

Bemegy róka koma, s hát éppen akkor dörzsöli a szemét Kacor király, nagyokat nyújtózkodik, hogy ropog belé a csontja.

- No, mi hír, barátom? - kérdi Kacor király.

- Felséges királyom - mondja róka koma -, itt van egy varjú. Minden rendű és rangbéli állatok küldték ide, hogy meghívják felségedet vacsorára.

Kacor király megpödrölte bajuszát, s mondta róka komának:

- Jól van, mehetsz. Mondd a varjúnak, hogy elmegyek.

Visszarepül a varjú nagy örömmel a többi állathoz, s jelenti Kacor király üzenetét. Hej, uram teremtőm, egyszeribe nagy tüzet raknak az erdő közepén! A medve hozott ökörhúst, a farkas lóhúst, a sas mindenféle apró madarat; a nyúl felcsapott szakácsnének, forgatta a nyársat, sütötte a drága pecsenyéket; a többiek körülállták a tüzet, úgy várták Kacor király őfelségét.

Aközben Kacor király is nekikészülődött, jó hegyesre kipödrölte a bajuszát, s elindult róka komával a vendégségbe. Elejükbe jött a varjú, s úgy mutatta az utat, de a világ minden kincséért sem mert volna leszállni a földre, hanem repült egyik fa tetejéről a másikra, s úgy károgta:

- Erre, erre!

Egyszer meglátják Kacor királyt, amint jó róka komával. Hát, uram teremtőm, ahány állat ott volt, mindannyinak inába szállt a bátorsága!

- Jaj, jaj - kiabált a nyúl -, ott jó Kacor király, még felszúr a bajuszára!

- Szaladjon, ki merre tud! - kiáltott a medve, s azzal nekiiramodtak, szaladtak, ahányan voltak, annyifelé.

Hogyha azok a bolond állatok el nem szaladtak volna, az én mesém is tovább tartott volna.